

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 mai 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, în cauza penală în privința inculpatului

Sandu Dumitru XXXXX,
născut la XXXXX, originar și
domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 23.07.2013 - 20.07.2016;
2. Instanța de apel: 25.10.2016 - 14.02.2017;
11.09.2017 - 16.11.2017;
3. Instanța de recurs: 05.06.2017 - 01.08.2017;
28.03.2018 - 02.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 20.07.2016, Sandu Dumitru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(5) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul comercializării autovehiculelor pe un termen de 2 ani.

Prin aceeași sentință, procesul penal intentat în privința lui Cucu Anatolie în baza art.190 alin.(5) Cod penal a fost încetat, pe motiv că a intervenit decesul inculpatului, în privința căruia sentința nu se contestă.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Sandu Dumitru, la 26 noiembrie 2009, aflându-se în mun.Chișinău la Centru „Mercedes Benz” de pe str.Acad. S.Rădăuțanu 1, fiind în înțelegere prealabilă și împreună cu Cucu Anatolie, urmărind scopul însușirii automobilului de model „BM 328i”, cu n/î XXXXX, a/f 1996, cod VIN WBABK710X0ER58024, care aparținea cu drept de proprietate lui Șumila Galina, repartizând în prealabil rolurile, acționând intenționat, sub pretextul schimbului automobilului nominalizat pe un alt automobil de marcă „BMW seria 7”, înșelând-o pe Șumila Galina că schimbul va avea loc după înregistrarea automobilului pe numele lui Sandu Dumitru, abuzând de încrederea acordată, au organizat și realizat înregistrarea automobilului de model „BMW 328i”, cu n/î XXXXX, a/f 1996, cod VIN WBABK710X0ER58024 pe numele lui Sandu

Dumitru, iar după intrarea în posesie a automobilului, ultimul a plecat de la locul infracțiunii cu automobilul sustras. În rezultatul acțiunilor sale intenționate Cucu Anatolie și Sandu Dumitru i-au cauzat lui Șumila Galina un prejudiciu material considerabil în mărime de 8500 euro, care conform ratelor oficiale de schimb ale Băncii Naționale a Moldovei constituie suma de 142137,85 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul R.Crivenco în numele inculpatului D.Sandu, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, conform procedurii stabilite pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care D.Sandu să fie achitat, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către acesta, invocând că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate - latura obiectivă și cea subiectivă; - instanța eronat a conchis că partea vătămată G.Șumila nu cunoștea că încheie cu D.Sandu contract de vânzare-cumpărarea a automobilului și că acesta din urmă era în înțelegere prealabilă cu A.Cucu; - instanța eronat a reținut în acțiunile inculpatului elementele „înșelăciune” și „abuz de încredere”; - reieșind din actele cauzei însăși inculpatul a fost indus în eroare de către A.Cucu, iar probe care ar dovedea vinovăția lui D.Sandu în comiterea infracțiunii incriminate, nu sunt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, apelul declarat de către avocatul R.Crivenco în numele inculpatului D.Sandu a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a conchis că starea de fapt și de drept stabilită prin sentință concordă cu probele administrate și apreciate de prima instanță, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate fiind cert dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

Consecvent, instanța de apel a indicat că criticile invocate în apel cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză efectuată de instanța de judecată, reprezintă opinia subiectivă a părții apărării, iar argumentul, precum că caracterul faptelor imputate inculpatului este de natura relațiilor civile, instanța l-a considerat ca fiind lipsit de plauzibilitate, or, primirea bunului cu condiția îndeplinirii unui angajament se califică drept escrocherie, inculpatul, încă la momentul intrării în stăpânire a bunului, urmărirea scopul sustragerii lui și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul V.Pruteanu în numele inculpatului D.Sandu care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că instanțele au apreciat arbitrar probele; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 01 august 2017, recursul declarat de către avocatul V.Pruteanu în numele inculpatului D.Sandu a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel.

Instanța de recurs a constatat că instanța de apel, judecând apelul declarat de

către partea apărării, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită și insuficient motivată.

Astfel, instanța a ignorat obiecțiile apărării cu referire la probele prezentate de partea acuzării, acestea nefiind redată în decizie, analizate, apreciate, admise sau respinse, cu argumentarea concluziei sale.

În concluzie, instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu a apreciat probele conform prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, apelul declarat de către avocatul R.Crivenco în numele inculpatului D.Sandu a fost admis, casată sentința în partea ce-l vizează de D.Sandu, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, prin care D.Sandu a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a reținut că Sandu Dumitru, prin rechizitoriu este învinuit de faptul că, la 26 noiembrie 2009, aflându-se în mun.Chișinău la Centru „Mercedes Benz” de pe str.Acad. S.Rădăuțanu 1, fiind în înțelegere prealabilă și împreună cu Cucu Anatolie, urmărind scopul însușirii automobilului de model „BM 328i”, cu n/î XXXXX, a/f 1996, cod VIN WBABK710X0ER58024, care aparținea cu drept de proprietate lui Șumila Galina, repartizând în prealabil rolurile, acționând intenționat, sub pretextul schimbului automobilului nominalizat pe un alt automobil de marcă „BMW seria 7”, înșelând-o pe Șumila Galina că schimbul va avea loc după înregistrarea automobilului pe numele lui Sandu Dumitru, abuzând de încrederea acordată, au organizat și realizat înregistrarea automobilului de model „BMW 328i”, cu n/î XXXXX, a/f 1996, cod VIN WBABK710X0ER58024 pe numele lui Sandu Dumitru, iar după intrarea în posesie a automobilului, ultimul a plecat de la locul infracțiunii cu automobilul sustras. În rezultatul acțiunilor sale intenționate Cucu Anatolie și Sandu Dumitru i-au cauzat lui Șumila Galina un prejudiciu material considerabil în mărime de 8500 euro, care conform ratelor oficiale de schimb ale Băncii Naționale a Moldovei constituie suma de 142137,85 lei.

În motivarea soluției date instanța a indicat că prima instanță, la examinarea cauzei, nu a dat deplină eficiență prevederilor art.101 alin.(1), 384 alin.(3) și 385 alin.(1) Cod de procedură penală, dând o apreciere eronată probelor administrate de organul de urmărire penală și eronat a constatat starea de fapt, astfel greșit considerând dovedită vinovăția lui D.Sandu în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, în acțiunile inculpatului lipsind elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Probe care să dovedească întrunirea tuturor elementelor infracțiunii imputate inculpatului, la materialele cauzei nu sunt, iar în conformitate cu prevederile art.24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sunt separate și se efectuează de diferite organe și persoane. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și

nu exprimă alte interese decât interesele legii. Consecvent, potrivit art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

În context, instanța de apel a precizat că din materialele cauzei reiese că inculpatul și partea vătămată au încheiat un contract de vânzare-cumpărare a automobilului de model „BMW 328i”, între aceștia existând raporturi juridice civile. Faptul că între D.Sandu și G.Șumila au existat relații civile, existând drepturi și obligații reciproce, G.Șumila având calitate de vânzător, iar D.Sandu calitatea de cumpărător, reiese inclusiv din declarațiile martorilor I.Șumila, E.Glavanari, care au declarat că cunosc despre faptul că, G.Șumila i-a vândut lui D.Sandu automobilul de model „BNW 328i”.

Mai mult, instanța de apel a precizat că în cauză există și o hotărâre a instanței civile - Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 07.02.2011, prin care s-a dispus rezolvirea contractului de vânzare-cumpărare a automobilului de model „BMW 328i”, nr/î XXXXX, încheiat la 26.11.2009 între G.Șumila și D.Sandu, pe motiv că ultimul nu și-a onorat obligația de a achita prețul automobilului, cu obligarea acestuia să-i restituie lui G.Șumila unitatea de transport menționată.

Instanța de apel a mai reținut că, din cauză că D.Sandu nu a executat benevol hotărârea indicată supra, la data de 03.02.2012, de către executorul judecătoresc a fost efectuată deplasarea la locul aflării unității de transport, unde în prezența creditorului G.Șumila și debitorului D.Sandu s-a constatat lipsa unor componente ale unității de transport și anume: numărul de înmatriculare, cheile, pașaportul tehnic, capota, aripile stânga și dreapta, bara de protecție, ușa de la portbagaj, fapt confirmat prin procesul-verbal din 03.02.2012. Din motiv că G.Șumila a refuzat să primească unitatea de transport din cauza stării tehnice în care se afla, prin încheierea Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 19.07.2012, a fost admis parțial demersul executorului judecătoresc cu privire la schimbarea modului de executare a hotărârii judecătorești și s-a dispus încasarea de la D.Sandu în beneficiul lui G.Șumila echivalentul costului unității de transport „BMW 328i”, nr/î XXXXX în sumă de 7000 euro, convertită în monedă națională la rata de schimb din momentul plății.

Având în vedere cele reținute, instanța de apel a precizat că potrivit legislației în vigoare, practicii judiciare, cât și doctrinei penale, instanțele de judecată trebuie să ia în considerare că temeiul aplicării răspunderii prevăzute de art.190 Cod penal, apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile. Or, atunci când este vorba de două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată înainte de toate ipoteza egalității lor în drepturi. Intervenția legii penale este justificată numai dacă există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil.

A indicat instanța de apel că, în speță, în acțiunile lui D.Sandu și G.Șumila există egalitate în drepturi, primul fiind obligat prin hotărâre judecătorească să-i restituie părții vătămate contravaloarea automobilului, în mărime de 7000 euro, iar faptul că D.Sandu nu a executat această hotărâre până în prezent nu se califică drept infracțiune de escrocherie, precum nici acțiunile acestuia la momentul încheierii contractului respectiv, or, partea vătămată a cunoscut despre efectele

juridice ale contractului de vânzare-cumpărare încheiat, a fost de acord cu suma introdusă în contract, a semnat contractul benevol, fără a fi înșelată sau fără a exista vreun abuz de încredere din partea lui D.Sandu, pe care nici nu-l cunoștea.

Complementar, instanța de apel a menționat că limita dintre un raport civil, care are la bază un contract de vânzare-cumpărare și un raport penal, care are la bază componența de escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin rea-credință din partea inculpatului, adică prin înșelăciune față de părțile vătămate, fapt care în prezenta speță nu s-a constatat.

În context, instanța a reținut declarațiile martorului E.Glavanari, care a declarat instanței că nu a observat careva acțiuni ilicite din partea lui D.Sandu la încheierea contractului de vânzare-cumpărare, părților le-a fost explicat cu lux de amănunte, că se încheie o tranzacție de vânzare-cumpărare, în contract fiind indicată și suma tranzacției, la fel le-a fost adus la cunoștință efectele juridice a acestui contract, procedură care este cunoscută pentru încheierea tuturor actelor juridice, pentru care fapt partea vătămată a și înscris semnătura.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că în speță cert s-a constatat că relațiile dintre partea vătămată și inculpat sunt de natură juridico-civile, or, în faptele inculpatului D.Sandu lipsește latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie, care se caracterizează prin intenție directă, în scop cupidant, iar în cauză acțiunile inculpatului nu au avut un scop de profit, în sensul dat, prejudiciul fiind examinat potrivit prevederilor Codului civil.

Astfel, instanța de apel a conchis că partea acuzării nu a prezentat probe admisibile, pertinente, concludente și utile care ar demonstra prezența în acțiunile lui D.Sandu a laturii obiective și subiective a infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținerea sentinței, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei și eronat a conchis că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, și anume latura obiectivă și subiectivă; - instanța și-a întemeiat concluzia privind achitarea inculpatului în principal pe declarațiile acestuia și nu a luat în considerare că acesta intenționat i-a creat părții vătămate impresia falsă privind posibilitatea efectuării schimbului de automobile; - instanța nu a ținut cont de starea financiară precară a inculpatului și lipsa mijloacelor financiare pentru realizarea angajamentului asumat, prezentarea la încheierea tranzacției a unor documente false, încheierea tranzacției în numele unei persoane juridice inexistente sau înregistrată pe numele unei persoane de care se folosește o altă persoană pentru a-și atinge interesele; - instanța nu a luat în considerare că A.Cucu i-a promis părții vătămate că după transferul de proprietate asupra automobilului din speță pe numele lui D.Sandu va fi posibilă efectuarea schimbului cu un automobilul de model „BMW” seria 7, însă după realizarea primei acțiuni, A.Cucu a dispărut și nu a mai fost accesibil la telefon, partea vătămată fiind lipsită de

contravaloarea automobilului predat; - instanța nu a ținut cont că prin hotărârea Judecătorei Ciocana, mun.Chișinău din 07.02.2011, devenită irevocabilă, contractul de vânzare-cumpărare a automobilului în cauză a fost rezolvit; - instanța eronat a constatat că caracterul faptelor imputate inculpatului este de natura relațiilor civile din cauză că între ei a fost încheiat un contract de vânzare-cumpărare a automobilului; - instanța a omis faptul că prin aceeași sentință a fost condamnat de săvârșirea aceleiași infracțiuni și A.Cucu, însă achitându-l pe D.Sandu nu s-a expus asupra faptei prejudiciabile, care a rămas a fi incriminată lui A.Cucu.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia avocatului V.Scutelnic în numele inculpatului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar declarat, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând respectivul temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Astfel, în susținerea recursului, procurorul a invocat, precum că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei și eronat a conchis că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, hotărârea instanței fiind nemotivată în acest aspect.

Colegiul penal reține că, având în vedere specificul infracțiunii de escrocherie, aceasta are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă: dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv și 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Prin „înșelăciune” (or, potrivit învinuirii, se invocă anume această metodă de comitere a infracțiunii), se înțelege dezinformarea conștientă a victimei, care constă în prezentarea vădit falsă a realității sau în trecerea cu tăcere a realității, când are loc ascunderea faptelor și a circumstanțelor care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale.

Colegiul penal precizează că înșelăciunea se referă la circumstanțe precum: - persoana făptuitorului sau a altcuiva, și anume este denaturată informația despre identitatea acestora, despre calitățile lor personale etc.; - bunurile care formează obiectul material al escrocheriei - este denaturată informația privind cantitatea, mărimea, calitatea bunurilor etc.; - acțiuni sau evenimente anumite (de exemplu,

boala, cazul asigurat, câștigarea potului într-o loterie etc.); - promisiuni - atunci când făptuitorul ia de la victimă banii, angajându-se să presteze un anumit serviciu, să execute o lucrare, când ia bunuri în chirie, promițându-i că le va întoarce, sau ia bani cu împrumut etc., cu toate că, de facto, nu are intenția să execute lucrarea, să presteze serviciul, să întoarcă bunurile închiriate sau să stingă datoria) etc.

Deseori înșelăciunea se prezintă sub formă de oferire victimei a unor documente false.

La calificare nu au relevanță mijloacele care au fost utilizate pentru săvârșirea escrocheriei: documente sau instrumente de măsurat false; uniforma specială sau alte însemne de apartenență la un anumit rol social; computerul etc. Important este de a stabili că aceste mijloace au fost folosite pentru sustragere, și nu pentru facilitarea accesului la bunurile respective, nici pentru crearea unor condiții întru luarea ulterioară a bunurilor pe altă cale.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate (profit). Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage, și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Subsecvent, având în vedere circumstanțele faptei, invocată a fi infracțională și cumulul de probe administrat în prezenta cauză, nu încadrează acțiunile inculpatului în prevederile art.190 Cod penal.

Or, instanța de apel, dând deplină eficiență prevederilor art.414, 385 și 101 Cod de procedură penală, corect a stabilit că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, vinovăția acestuia nefiind dovedită.

Totodată, instanța de recurs apreciază ca fiind juste alegațiile instanței de apel, descrise la pct.7 al prezentei decizii, prin care a constatat că între inculpat și partea vătămată, de fapt, au existat raporturi juridice civile, comportamentul inculpatului față de aceasta, reieșind din clauzele contractului de vânzare-cumpărare a automobilului de model „BMW 328i”, fiind obiectul unui litigiu civil, soluționarea căruia ține de competența instanței civile și nu penale. Astfel că existența unui contract de vânzare-cumpărare încheiat de comun acord între D.Sandu și G.Șumila exclude încadrarea acțiunilor inculpatului în infracțiunea imputată.

Circumstanța în care între partea vătămată și inculpat a fost încheiat un contract civil în condițiile speței, adică: de comun acord, fiindu-i explicate părții vătămate clauzele contractului, efectele juridice ale acestuia și indicate obiectul și suma tranzacției (costul bunului), este opusă modalităților de realizare a infracțiunii de escrocherie - „prin înșelăciune și abuz de încredere” și „intenție directă a inculpatului de a dobândi ilicit bunul părții vătămate”, noțiuni explicate mai sus, astfel că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că prezența acestor două elemente ale componenței infracțiunii nu au fost probate de către partea acuzării, instanța de judecată neavând competența organului de urmărire penală.

În context, Colegiul penal reține că recurentul a invocat în recurs că instanța de apel a apreciat eronat probele administrate la cauză, însă acest argument nu constituie temei pentru reexaminarea cazului în aspectul reaprecierii circumstanțelor de fapt și de drept deja stabilite. Or, modul de apreciere a probelor și circumstanțelor cauzei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, aprecierea probelor fiind obiectul examinării cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens, nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri legale și întemeiate.

Complementar, instanța de recurs, contrar celor afirmate de către recurent, constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că decizia instanței de apel este legală și, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanței, își însușește argumentele enumerate în decizia instanței de apel, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct.37 al hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenție obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, Culegere de decizii și hotărâri 1997-VIII*).

Totodată, Colegiul penal menționează că, prin sentință procesul penal în privința lui A.Cucu, învinuit în săvârșirea aceleiași infracțiuni, a fost încetat în legătură cu faptul că a intervenit decesul acestuia, iar sentința în această parte nu a fost contestată de partea acuzării și nu a fost obiect de examinare în cadrul apelului.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către procuror nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui Sandu Dumitru, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu